

Αυξήσεις - ψίχουλα στην εποχή ακρίβειας

Οι σημερινές ανακοινώσεις του Μητσοτάκη για τον κατώτατο μισθό στον ιδιωτικό τομέα και του υπουργείου Οικονομικών για την αύξηση 40 ευρώ στα μισθολογικά κλιμάκια του Δημοσίου αποτελούν καθαρή κοροϊδία. Η πραγματικότητα που βιώνουν καθημερινά οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι εντελώς διαφορετική από την εικόνα που προσπαθεί να παρουσιάσει η κυβέρνηση.

Η εκτίναξη του κόστους στην ενέργεια, τα καύσιμα και τα βασικά είδη διαβίωσης έχει διαμορφώσει ένα ασφυκτικό περιβάλλον. Μέσα σε αυτό, οι πενιχρές αυξήσεις μοιάζουν με σταγόνα στον ωκεανό και εξανεμίζονται πριν φτάσουν στην τσέπη των εργαζομένων. Αδυνατούν να καλύψουν έστω και στο ελάχιστο τις μεγάλες απώλειες του εισοδήματός μας των προηγούμενων ετών.

Στις περισσότερες περιπτώσεις – ιδίως για εργαζόμενους στο δημόσιο με πολλά χρόνια υπηρεσίας ή όσους ανήκουν σε ανώτερες κατηγορίες – η αύξηση αυτή υπολείπεται ακόμη και του επίσημου πληθωρισμού.

Παράλληλα, οι μνημονιακές απώλειες παραμένουν «ανοιχτές πληγές», ειδικά με την άρνηση επαναφοράς του 13ου και 14ου μισθού, μειώνοντας δραματικά το εισόδημα των δημοσίων υπαλλήλων. Γι' αυτό, ο ισχυρισμός του Πρωθυπουργού ότι οι αποδοχές στο Δημόσιο δεν θα υπολείπονται εκείνων του ιδιωτικού τομέα είναι εντελώς έωλος, καθώς η μη χορήγηση των Δώρων ισοδυναμεί με μόνιμη υστέρηση δύο μισθών κάθε χρόνο.

Η απουσία διαπραγμάτευσης για το ύψος των μισθών, οι μονομερείς αποφάσεις και η συστηματική παράκαμψη των συνδικαλιστικών οργανώσεων δεν αποτελούν απλή παράλειψη. Πρόκειται για συνειδητή στρατηγική επιλογή, ώστε να συνεχιστεί απρόσκοπτα η πολιτική της λιτότητας και της βίαιης συμπίεσης των εισοδημάτων μας.

Οι εξελίξεις αυτές αναδεικνύουν την επιτακτική ανάγκη για βαθιά και ουσιαστική παρέμβαση του συνδικαλιστικού κινήματος στο ζήτημα των μισθών. Είναι πλέον αναγκαίο τα συνδικάτα, και πρώτα απ' όλα η ΑΔΕΔΥ, να εγκαταλείψουν την αδράνεια. Οφείλουν να κινηθούν οργανωμένα, διαμορφώνοντας σαφές πλαίσιο διεκδικήσεων και πολύμορφο αγωνιστικό σχέδιο δράσης.

Ως Ενωτική Αγωνιστική Συσπείρωση, θεωρούμε ότι απαιτείται η οργάνωση ανυποχώρητου αγώνα με διάρκεια, που θα αναδείξει τα πραγματικά προβλήματα και θα διεκδικήσει λύσεις που θα έχουν αντίκρυσμα στην τσέπη των εργαζομένων.